

[Boligministeren.]

munerne, at man benyttede adgangen i loven til at tilvejebringe byudviklingsplaner også i andre områder end de oprindeligt forudsatte. I januar 1963 var der 23 byudviklingsområder, og i dag er der 31. Denne udvikling kan også belyses derved, at langt mere end halvdelen af landets befolkning er bosat i et byudviklingsområde, og den er et udtryk for, at der ude i kommunerne er en bred og principiel tilslutning til, at byernes udvikling må ske efter en samlet plan for det pågældende bysamfund, ligesom det ønskes, at udviklingen af byerne sker i etaper, således at de kommunale og andre investeringer kan bringes ind i tilsvarende ordnede baner.

I den løbende debat om byreguleringsloven tror jeg det er vigtigt at holde sig for øje, at der er behov for en planmæssig udbygning, og at en sådan planlægning må fortsætte, omend selvfølgelig dens form og indhold må afpasses efter den udvikling, der har fundet sted. Det fremsatte lovforslag om visse ændringer går på linje hermed også ind for, at byernes udvikling og en modvirken af spredt, tilfældig bebyggelse finder sted ved hjælp af byudviklingsplaner. Ikke fra alle sider har man jo givet udtryk for forståelse for disse forhold af planmæssig karakter.

Jeg for mit vedkommende kan også tilslutte mig den tanke, som findes udtrykt i lovforslaget om, at forsyningen med byggegrunde er et spørgsmål om forsyning med byggemodne grunde, med grunde, der trafikalt og med hensyn til andre samfundsmæssige og sociale goder er tilsvarende attraktive. Jeg henviser her til bemærkningerne til nr. 3 i lovforslagets § 1. De anførte betragtninger er ikke og kan næppe være helt dækkende for alle sider af problemkomplekset. Jeg for min del lægger megen vægt på den i forslaget omtalte fremme af byggemodningen. Man bør dog nok med hensyn til denne finde frem til en form, der i højere grad imødekommer de betænkeligheder, som er kommet til orde fra de kommunale organisationer vedrørende den kommunale indflydelse på tidspunktet for kloakering og vejanlæg.

Hvad angår størrelsen af inderzonerne, skal jeg ikke benægte, at der i nogle byudviklingsplaner kan være beskedne inder-

zoneområder, men denne situation er ikke karakteristisk for byudviklingsplanerne; der er stort set rigelige arealer i inderzonerne. Vanskeligheden har bestået i, at kommunerne har haft svært ved at følge arealtillægget op med kloak- og vejanlæg, skoler o. lign. til den kommende befolkning. Kloakering finder sted i henhold til vandløbslovgivningen. Dennes i praksis lidt tungt arbejdende system er genstand for overvejelser i en af landbrugsministeren nedsat kommission, hvor man er opmærksom på, at det er vigtigt for forsyningen med byggegrunde, at projekter til kloakerings- og rensningsanlæg i løbet af et kort tidsrum kan blive til anlæg.

For så vidt angår det offentlige byggeri, er der dog her visse komplikationer, som ikke kan henføres til kommunerne. Der må finde en vis prioritering sted i de offentlige investeringer, og det kan ikke undgå at få følger for, hvilke områder den enkelte borger er villig til at søge hen til. På denne baggrund kan det formentlig være rimeligt at fremhæve, at valget af de steder, der kan tjene som byggegrunde, fortsat må indordne sig under den planlægning og de hovedsynspunkter, som gennemførtes i byggerereguleringsloven, og som fortsat har gyldighed. Inderzonerne må være tilstrækkelig store, men man bør heller ikke sprænge byudviklingsplanerne indefra ved at udlægge inderzoneareal efter inderzoneareal.

Jeg er i øvrigt enig i, at byudviklingsplanerne ikke må være til hinder for, at der er tilstrækkelig med grunde på markedet til at forsyne befolkningen og — for at der ikke skal være misforståelser — også erhvervslivet. Det vil også kunne forenes med de planlægningshensyn, som ikke kan opgives.

Hvad angår byudviklingsplanernes indhold, vil jeg gerne fremhæve den vidtstrakte decentralisering, der finder sted i henhold til byreguleringsloven. Planforslag udarbejdes, og de godkendte planer administreres af de lokale byudviklingsudvalg, bestående af repræsentanter for de berørte kommuner, suppleret med nogle få teknisk sagkyndige. Byudviklingsplanerne er udtryk for de pågældende kommuners ønsker; når disse ønsker ses i sammenhæng med det bysamfund, der er tale om. Jeg er derfor også tilfreds med, hvad der står i bemærkningerne